

Ю.Н.ЛУКИН

В СВЕТА НА СИМВОЛИТЕ

1998

Ю.Н.Лукин
В мире Символов
Харбин
1936

ПРЕДГОВОР от българските издатели

Любезни читателю, тази книжка е писана преди малко повече от 50 години. Нейният автор не е имал за цел да обяснява в подробности смисловите елементи на символите, с които ни запознава, а упътвайки ни, да ни даде позиция, от която да погледнем към тях. Тя не е предназначена за онези, които се задоволяват с речници и енциклопедии, защото не гледа на явленията в света отстрани така, както безучастната тълпа е гледала Господа, когато е страдал на кръста. Найните читатели ще са сред тези, които не считат, че едни събития безвъзвратно си отиват, за да отстъпят място на други, а заедно с премъдрия цар Соломон мислят в сърцата си: „За всяка работа се иска труд; човек не може всичко да изкаже; око се не насища от гледане, ухо се не напълня от слушане. Каквото е било, пак ще бъде, и каквото се е правило, пак ще се прави - няма нищо ново под слънцето“ (Екл. 1:8-9).

Тя не е написана на трудноразбирамия език на психологията, културологията или семиотиката и не ни превежда през проблемите като ерудиран екскурзовод, който, посочвайки и назовавайки ни нещо зад витрината, счита, че то безвъзвратно принадлежи на миналото. Дяволът не може да бъде затворен в чекмеджето на теоретичното знание, той може да бъде разпознат само в духовния опит

и не бива да се заблуждаваме, както ни учат привържениците на аналитичната психология, че обяснените и осъзнати символи загубват собствения си живот, защото много често причината им съвсем не сме ние самите. Можем определено да кажем, че фантазиите на духовно незрелия, които черпят сили от излишъка на собствената му природа, са нищожни в сравнение с внушенията на лукавия, който се ползва както от безтелесната си природа, така и от знанието, което е получил в началото на времената. Той, в стремежа си да се възползва и от духовното невежество, с което всеки един от потомците на Адама навлиза в живота, постила пътя му с мрежа от примамливи илюзии, които за съжаление не притежават реално битие, и така води душата му към погибел.

Когато авторът е писал тези редове, той само е можел да предполага за моцата, която деструктивните сили ще придобият само след 20-30 години: невероятна икономическа сила, създадоточена в ръцете на единици, небивала рационализация и материализация на бита, духовна слепота и невежество. А всичко това се превръща в предпоставка за небивала културна война, подменяща знаци, езици и дори цели културни традиции. Като последна нейна фаза е и опита да създае всеобща религия, основана върху разума (*ratio*, а не *Лογος*), чиято единствена цел е лишаването на човечеството от религиозния опит на предците му, отделянето му от Бога и подлагането му на духовно робство. Робство, което е несравнено по-страшно от физическото, защото при него тялото е сито и доволно, а душата - предварително осъдена. Това е времето, за което св. ап. Павел казва: „Човеците не ще търсят здравото учение, но водени от своите похоти, ще си насиберат учители да им тъделикат-

слуша; те ще отвърнат слуха си от истината и към басни ще се обърнат " (2 Тим. 4:3-4).

Ние считаме, че макар и закъсняла у нас, тази книжка ще бъде предпоставка да си обясним редица явления, които ни заобикалят. Например: върху каква основа са изградени знаците на някои влиятелни световни организации; защо се рушат символи, или се заменят с нови; с каква символика се украсяват днес нашите деца, стремейки се да подражават на кумирите си; защо и с какви символи си служи съвременната "рок" и "филмова" индустрия; какво представлява символичният подтекст на част от привидно забавните и така интересни на по-малките анимационни филми с фантастични и космически сюжети и пр.

Няма да бъде правилно, ако всичко това се сведе до дейността на една единствена организация. Авторът е съсредоточил вниманието си предимно върху масонските ложи поради изключителната актуалност на тяхната дейност във времето му, но днес съществуват и множество други тайни и явни организации, формално необвързани помежду си, които подкрепят деструктивните сили в света.

Книжката е писана в китайския град Харбин, където е имало голяма колония от руски емигранти. Четейки я, нека не забравяме, че тя е писана през 1936 г., особено когато стане въпрос за Хитлерова Германия, въпреки че и по отношение на останалата информация тя е значително отаряла. В нея се прокрадват и характерните за времето си в Русия крайни антисемитски настроения, поради преобладаването на евреи в руските масонски ложи. Ние искаме да се разграничим от такова мнение и да напомним, че родното място на масонството е Англия. И без да отричаме участието им в значителни политически събития, да кажем, че често

пъти тяхната роля значително се преувеличава. Това, разбира се, съвсем не променя смисъла както на символиката, така и на целите им. Също така още веднъж да напомним, че символите, веднъж създадени, придобиват самостоятелен живот.

Скъпи читателю, след като прочетеш редовете, които ти предстоят, и се запознаеш със знаците, които авторът ти предлага, огледай се в делника си и ние сме сигурни, че и сам ти ще забележиш, как този свят от символи, който привидно изглежда "просто мода" или "естетика", или пък "временна приуница", винаги е съществувал и може би никога не е бил по-деен от днес. Хората, които го създават или пък му стават неволни или волни помощници, не желаят да се обременят с Христовите кръстни мъки. Те считат, че усвоявайки изкуството да налагат волята си, ще заобиколят реалността на битието (която винаги са отричали), но забравят, че от нас освен "таланти" се изисква и съвършенство - пълнота, цялостност, защото сме не само образ, но и подобие Божие, а то се постига чрез освещаваща на извоюваните с труд добродетели Божия благодат. Затова, припомняйки си Христовите думи: „Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият, а бойте се повече от Оногова, Който може и душата, и тялото да погуби в геената“ (Мат. 10:28), да не бъдем лековерни, а да знаем, че под небето винаги се е водила безмилостна борба за душите ни, и повериявайки се изцяло на Господа, да изречем заедно с автора на тази книжка:

*"Да возкреснет Бог
и разточатся врази Его"*

*Илия Христов
София 1997 г.*

ОТ РУСКИЯ ИЗДАТЕЛ

В търсене на причината за хаоса и безумието, обхванали целия свят, съвременната мисъл все почесто се спира на дейността на масонството и свързаните с него тъмни и тайни сили.

Многобройните изследвания на този въпрос не просто повдигнаха, но и съмкнаха завесата на тайнственост, която до неотдавна покриваше всичко, което ставаше в масонските ложи и зад кулисите им.

Истината за дейността на тези сили се знае от немците, знае се и от широки кръгове на руската емиграция, главно поради това че именно на немците и на нас, руските изгнаници, се падна повече от който и да било друг да изпитаме върху себе си целия ужас от практическото прилагане на масонските принципи. Но това знание е непълно, незавършено, и така да се каже, не гарантира на осведомените предпазване от по-нататъшни грешки и оплитане в масонските мрежи, ако не се попълни с дълбоко и внимателно изучаване на масонската символика и символиката на онези сили, които са породили масонството и досега го подхранват духовно и материално.

Масонството изцяло е изтъкано от символи. В никакя друга политическа, религиозна или каквато и да е друга система символите не играят такава

колосална, може да се каже решаваща роля както в масонството.

“Свообразието на учението на свободните зидари се състои в това, че то осъществява своите хуманитарно-философски идеи, като въплъщава в живота редица символи и образи”.

“Символите предоставят на мисълта свобода и простор, докато я сковава и подчинява”.

“Езикът в нашите ложи е иносказателен”.

Така говорят масоните сами за себе си.

И толкова умело и широко използват тези символи, образи и иносказателен език, че не само дават възможност на своите събрата безпогрешно да разпознават кои са своите и кои - чуждите, но карят и непосветените “профани” да служат на каузата им против собствената си воля и желание.

Да се разгадае тайната на масонската символика означава да се удържат две победи над него: първата е, че запознатият със символиката много по-лесно ще съумее да се предпази от неволно служене на масонските планове и задачи. Втората победа, най-главната, се състои в това, че човек, запознат с тази символика, поне отчасти разбира цялата гибелност и мерзост на това учение, разбира източниците му и крайната му цел, цялото безкрайно, наистина сатанинско коварство на масонските думи и действия.

Предлаганият на вниманието на читателите труд на Ю. Н. Лукин до голяма степен ще помогне да се проумеят главните черти на масонската символика и е напълно достатъчен, за да предпази, научи и накара да се замислят всички онези, които още не са опознали дълбините на тази мрачна бездна, към която тласка човечеството учението на свободните зидари.

Харбин, 12 март 1936 година

В СВЕТА НА СИМВОЛИТЕ **(към познаването на масонството)**

На всеки, който внимателно се вглежда в обкръжаващия ни свят, е ясно, че днес се води титанична борба между християнството и неговия антипод - материализма.

Обаянието на материализма се руши. Разбира се, не днес или утре ще настъпи неговият очевиден за всички окончателен крах, но той ще настъпи. И дяволът, изконният враг на човешкото спасение, който в представите на "културния човек" е само персонаж от опери и поеми, старательно готви ново, по-усъвършенствано оръжие от материализма.

Когато главоломното преследване на миражка на "златния телец" приключи, човечеството ще започне да търси нещо по-висше, ще пожелае духовното. И тогава сатаната ще хвърли в боя новите си кадри - вестителите на идеите на спиритуализма.

Когато човечеството устоява в борбата с материализма, дяволът устройва открито преследване на вярата. Когато светът понесе огненото кръщение чрез мъки и изтезания, в него се появяват еретици.

Дяволът вече се стреми да използва в свой интерес онази устременост към Бога, жаждата за общуване с Него, която се пробужда в душата на

човека като естествена реакция при осъзнаването на тленността, слабостта и нетрайността на всичко земно. Създават се многобройни секти и общества, в които попадат търсещите духовна храна. Тези общества задължително имат някакъв външен символ, който олицетворява същността им.

Ние посвещаваме нашата работа на изследването на тези символи. Това е толкова по-необходимо, поради факта че много явления стават съвсем ясни и разбирами при запознаването със символите, тъй като именно те определят въжделенията на бъдещето.

Основното значение на гръцката дума "символ" е знак, знамение, цел, небесноявление, затова под думата "символ" ние обикновено разбираме всеки веществен знак, който има условно значение за определена група хора...

Именно това разбиране на думата "символ" ние трябва да поставим в основата на нашето понататъшно изследване.

Целият древен езически свят е почитал символите и те са играели голяма роля в неговия живот.

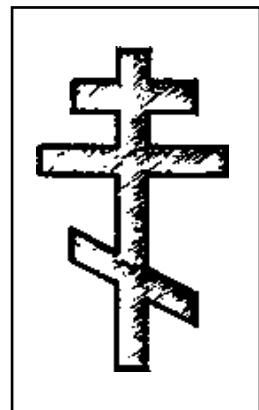
Много почитани са били символите и в тайната иудейска наука Кабала, от която езикът на символите е започнал да прониква, заедно с разпръсналите се по целия свят иудеи, във всекидневието на християнското общество. С помощта на всевъзможни мистични общества така наречените кабалистични знаци придобили популярност. Различните магически знаци имали особено разпространение през Средните векове: "Благодарение на кръстоносните походи и мавританските университети в Испания европейците се докоснали до арабите, и след като се запознали с естествознанието и магията, ревностно култивирани от

маврите, развили тези науки още повече".

Самият термин "Кабалистичен знак" посочва източника на много от символите.

Кабализът, чужд на старозаветното иудейство, е проникнал в неговата среда от контактите на иудеите с вавилонците, които ги поробили при цар Навуходоносор. От вавилонските познания, най-вече от астрологията, се развила Кабалата.

Но не само езическият свят е познавал символите. През първите векове на християнството - вековете на гонения, вярващите били принудени да използват символите, като се пазили от честата явна употреба на символа на кръста, но още словата на посланието на апостол Павел към галатяните: "О, неразумни галатяни! Кой ви омая, та вече се не покорявате на истината вие, пред очите на които Иисус Христос бе изображен така, като да бе разпнат помежду ви?" /Гал. 3:1/, ясно показват, че дори тогава, по времето на апостолите, са съществували изображения на разпнатия на кръста Иисус Христос. И без съмнение висш и най-скъп символ за целия вярващ свят е бил, е и ще бъде навеки Животворящият Христов кръст.

Достатъчно е да се прочете службата на Господния кръст, за да се убедим, че човешкият ум изнемогва в търсенето на достойни епитети за похвала на светия символ на изкуплението. "Кръстът е красотата на Църквата", "Кръстът е слава на ангелите и язва за демоните", "Кръстът е пазител на цялата вселена" - твърди в нея св. Църква. Вярващият не се нуждае от пояснение на изконното и единствено значение на този христиански символ, освен може би в частния въпрос за причината на изобразяването на осемкрайния кръст с наклонена долнапречна част.

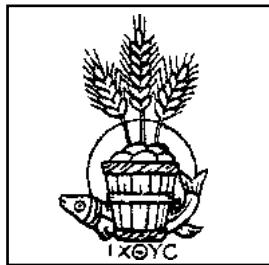
Косвено обяснение за това име в службата за 9 час в думите: "... Посреде двою разбойнику "... С други думи, на Голгота - за двамата разбойници, а в живота - за всеки човек, кръстът е мерило, везна за неговото вътрешно състояние.

За единия разбойник, "... низводимому в ад тяготою хуления" срещу Христос, той е станал като рамото на везна, наклонена надолу под тази страшна тежест; а другия, освободен от покаянието и от думите на Спасителя: "... истина ти казвам: днес ще бъдеш с Мене в рая" /Лук. 23:43/, кръстът възнася в Царството Небесно.

От дните на Голгота и до второто Пришествие кръстът стои пред грешното човечество като праведно мерило на нашата вяра. И повтаряме, че за хулигите кръстът е хвърляне в ада, а за онези, които заедно с благоразумния разбойник повтарят (в същата служба) „Спомни си за мене, Господи, кога дойдеш в царството Си!“, е вяра и утвър-ждаване, Символ на Спасението и Изкуплението. Наред с осемкрайния кръст Православната Църква признава и изображението на четири - и шесткраен кръст.

Християните използвали вместо кръста и

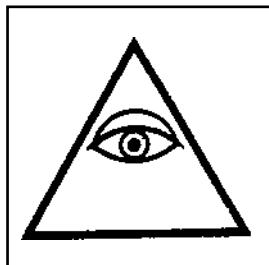
символа на рибата.

Риба на гръцки е **ΙΧΘΥΣ**. Тази дума от своя страна е акrostих, съдържащ в себе си петте начални букви на думите, които означават: И (Иисус), Х (Христос), Θ - Θεου (Божи), Υ - Υιος (Син), Σωτηρ (Спасител), т.е. Иисус Христос Божи Син Спасител.

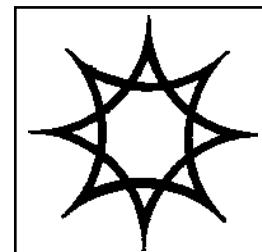
През тази епоха са се появили изображения, символи на общоизвестните евангелски образи на Спасителя - Добрия Пастир, Агнеша, Лозата и някои други.

Също толкова древен и несъмнено християнски е символът на Св. Троица - равностранен триъгълник, обърнат с върха нагоре. Отвореното око в триъгълника (рис. 2) е един от най-древните символи на иудейския Бог.

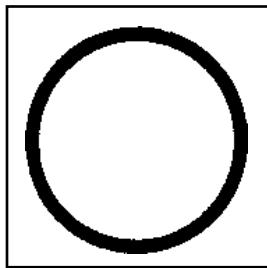

Нека да отбележим още символите на човек, лъв, телец и орел, които обикновено се изобразяват последователно на иконите на св. апостоли и евангелистите Матей, Марк, Лука и Йоан и съответстват на онези характерни черти от земния живот на Спасителя, за които предимно говори всеки евангелист, т. е. за неговата човешка природа, Царственост, Изкупителна Жертва и Божествена природа.

Единствената звезда, допусната в християнската символика, е осмоягълната. Самото число осем в нашата Църква има значението на бъдещия век, тъй като след шестдневното сътворение на света от Бога и до Страшния съд продължава Седмият ден Господен. След Страшния съд ще настъпи осмият ден - Вечният Живот.

Изображението на осмоягълната звезда се поставя върху иконите на Божията Майка (напр. Неизгарящата Къпина) и задпрестолните икони, символизирайки със самата си форма онази звезда, която водела вълхвите на поклонение пред Христос Младенец. В нашата църковна практика от двете ѝ страни обикновено се рисуват образи: от едната страна - на Знамението на Божията Майка, а от другата - на св. Николай Мирликийски, или по-рядко на онзи светец, чието име носи храма, като наши пътеводители към царството небесно.

Кръгът - затворена линия, е символ на вечността и няма собствено християнски произход, но се признава от християнството. Така при тайнството на брака (венчанието) се слагат венчални пръстени като знак на вечното му значение.

В Русия през XV - XVI век започнали да украсяват със символични изображения и вътрешността на храмовете, макар че този нов обичай е бил посрещнат от вярващите с голяма неприязнь. Особено старателно разпространявали това нововъведение в Новогородската Рус, и като вземем предвид появилата се по това време там ерес на еврействащите, нека се замислим за източника на това новаторство. Не е ли възникнало то под влиянието на близки до еретиците среди?

Лабарумът е символ, дошъл от Византия (древна Гърция) и дължи произхода си на импе-

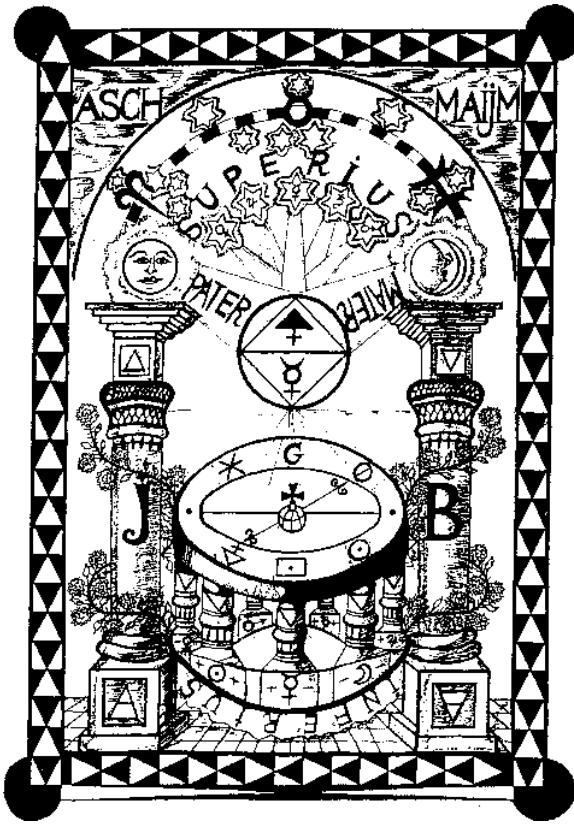
ратор Константин Велики*, приел и утвърдил християнството.

Буквите Р-Х в кръга символизират Рождество Христово, гръцките букви **А – алфа, и Ω – омега**, се превеждат като началото и края. “*Аз съм Алфа и Омега, начало и край - казва Господ, Който е, Който е бил и Който иде, Вседържителят*” /Откр. 1: 8/.

Сега преминаваме към разглеждането на символи, които не са християнски, но са проникнали в християнската среда и които собствено са тема на нашето изследване.

Още веднъж ще подчертаем, че само разгледаните дотук от нас символи са християнски и са свързани непосредствено с ранната християнска символика. По-късно възникналите и приписвани на християнството символи, включително и тези, включващи кръста, най-често не водят произхода си от него или пък са тенденциозно изменени.

* Преданието разказва, че преди решаваща битка този символ се явил на Константин Велики по чудесен начин заедно с надпис: "С това ще победиш". Императорът наредил той да бъде поставен върху знамената на войската му, за да може тя винаги да се намира под Христовата защита. (Бел. ред.)

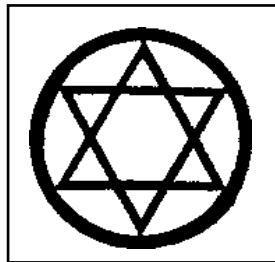
"Пергелът на мъдреци"

Масонска гравюра, съдържаща в себе си символи, заети от алхимиците и розенкройцерите.

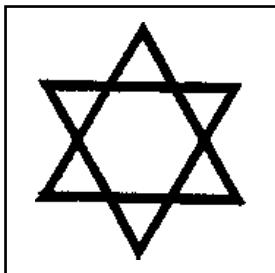

Кабалистична символика на средновековното масонство от XVII век.

Като пръв и главен нехристиянски символ трябва да смятаме шестоъгълната звезда, както отбелязва Нилус в книгата си “Великото в малкото”.

Пресичащи се триъгълници в окръжност

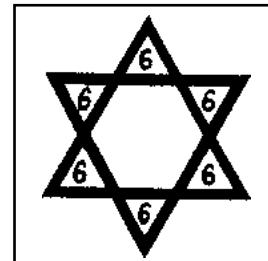

или само пресичащи се триъгълници без окръжност

Той пише: „... Според откровението дяволът си въобразил, че е подобен на Всевишния. Затова Кабалистичната тетраграма (хексаграма) или масонският “Соломонов печат” изобразява дявола също като равностранен триъгълник, равен на първия, но обърнат с върха надолу, а не нагоре, като обозначава с това пълната противоположност на сатаната спрямо Бога и не без намек за това, че Божият противник е низвергнат от небето. Започнало в един определен момент (според Писанието - по време на съвета Божии за създаването на человека

с неговото велико предназначение), богоchorчеството на дявола се устремило във вечността. Масонският печат и хексаграмата на Кабалата изобразяват това богоchorчество графично чрез пресичането на равни триъгълници, а вечността му - с окръжност.“

Приведеният по-долу символ е разновидност на хексаграмата и е известен като големия държавен печат на световното масонство.

Този печат разкрива числото 666. Този век, за който св. Писание и Предание свидетелстват като за предшестващ на века на отпадане на Деница Луцифер от Бога, в цифровото си начертание логически трябва да има цифрата 6. Триъгълникът има три ъгъла. Трите ъгъла са три шестици. 666 е числото на звяра. Но то е и човешко число /Откр. 13:18/, защото, първо, ъгълът на равностранния триъгълник е 60° , и второ, то ще се съдържа в името на антихриста.

Преди всичко за нашето християнско чувство е осъкърбителен самият факт на графичното начер-таване на сатанинското богоchorчество като равно на символа на Бога, макар и във всичко противоположно Нему. Тварта не може да е равна на Тво-реца и затова самото изображение на този горде-ливец - сатаната, стремящ се да се уподоби на Бога, е неприемливо за християнина.

В книгата на Мелгунов “Масонството в

миналото и настоящето” има **следния символ**, който е взет от масонските ръкописи на Д. Г. Бурилин.

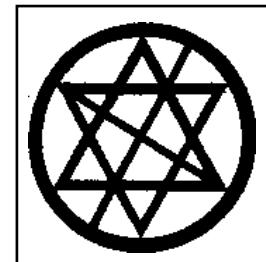

Нека го анализираме. В центъра му има надпис: „Бог“. Надписът е затворен в триъгълник, което според Кабалата означава подчинение на единия символ спрямо другия, който го обхваща. Латинският надпис: „Няма да е, няма и няма да има“, се отнася към думата Бог. Ние бихме се радвали, ако направените от нас изводи са погрешни (прекалено безбожни и отвратителни са скритите от символите мисли), ако разглежданата рисунка беше единствена, но за съжаление не е.

Орденът на мартинистите. Няма да говорим подробно за мартинизма, за да не се отклоняваме от избраната тема, ще отбележим само, че мартинистите смятат себе си за продължители на делото на розенкройцерите. Заниманията на тази ложа, където са се събириали отбрани членове на ордена, се свеждали до колективна молитва и всевъзможни връзки с невидимия свят.

Същността, най-дейно просвещаваща членовете на ложата, била наричана от тях “Неизвестният философ”. Указанията на този “неизвестен философ” толкова последователно водят читателя от християнството към пантеизма, а от пантеизма - към безбожието, че само слепият не вижда кой е този “философ”. В съответствие с учението на

“философа” от онзи свят, т. е. сатаната, мартинистите говорят за “пентакъл”.

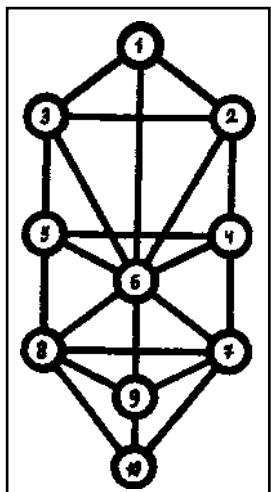

В този **пентакъл** са синтезирани основните положения на херметичната философия, вековното наследство, което заедно с други езотерични знания било предадено на мартинистите от знаменитото братство на розенкройцерите. В дадения символ е важно да се отбележи все същата шестъгълна звезда, по свидетелство на мартинистите, наследена от тях от розенкройцерите, които на свой ред били приемници на демонопоклонниците тамплиери, и наличието на специален покровител от онзи свят.

Кабалата ни дава малко по-различно определение на същия триъгълник, което не противоречи на казаното от нас по-горе, а само го развива. Според възгledа на кабалистите Бог е предвечна, безкрайна Същност и заедно с това същност на всичко съществуващо. По своята природа, казват кабалистите, Бог е безсъзнателен. Той не съзнавал дори собственото си съществуване и не познавал Самия Себе Си. Божеството така и щяло да си остане безсъзнателно, ако не бе проявило Себе Си чрез приемственото развитие на Своите неизменни свойства или атрибути, наричани сефиroti. Тези сефиroti (сравнете с еоните на гностиците) са общи и необходими форми на всичко съществуващо и приемат все по-материален характер според

отдалечаването си от общия източник.

Графичното изображение на тяхната последователност е следното:

1. Корона - чрез него безкрайното се освобождава от крайното и става самото себе си.

От короната едновременно произтичат или възникват:

2. Разбирането или мъжкото начало

3. Мъдростта или женското начало (не идва ли оттук възприетото от софианците учение за женското начало на Божеството?). Тези два сефирота раждат син - Знанието, който няма отделно съществуване.

Това е висшият кръг на сефиротите.

От тях произтичат двата следващи сефирота:

4. Милосърдие

5. Строгост, които се обединяват в сефирота

6. Красота, образуващи средната, втората неделима група - средния кръг.

Нисшият кръг на сефиротите се състои от:

7. Слава

8. Победа

9. Първооснова или принцип на зараждането.

10. Сефиротът Царство обозначава видимото битие в природата и е върховната хармония, в която се срещат всички предходни сефироти.

След като се прояви по този начин, Божеството вече притежава съвършено познание на Самото Себе Си и става идеалния човек или Адам-Кадмон. От Адам-Кадмон произлизат нови сефироти: Премъдрост, Въздух, Вода, Огън, Земя, четирите страни на света и двата полюса, а от тях приемствено се развиват невидимият свят и светът на материалните форми.

Дори при най-безгъл поглед върху таблицата виждаме, че нисшият свят на сефиротите, включващ в себе си хармонията на всички предходни, е ясно показан като триъгълник, обрнат с върха надолу. Кабалата и нейните коментатори (Е. Леви, Христиан, Папюс и др.) дават съвсем точно определение за това кабалистичното дърво с думите: "Всичко, което се среща долу"*. Сабатие уточнява: "Това е поднебесната вода. Метафизичната материя е истинското вещество на света, произлязло от първичния дух - Майката на всички неща". Ролята на тази Майка на нещата се трактува така:

* Препратка към началото на програмния текст на алхимиците "Tabula Smaragdina" - "Изумрудената скрижала" от Хермес Трисмагистус, започващ така:

"Вярно е без лъжа, вярно е и най-вярно: това, което е долу, е също такова, като онова, което е горе. И това, което е горе, е също такова, като това, което е долу, за да се изпълнят чудесата на едно единствено нещо. И както всички неща са произлезли от едно, от една мисъл, така и всички неща са били породени от едно - от тази воля" . (Бел. ред.)

“Движението на тази сила се насочва надолу и оттук произлиза индивидуализацията на материята и формирането на телата на всичко живо” (пак там). Да проследим понататъшното развитие на тази мисъл: “Това е магнитична астрална светлина, разрушаваща, сътворяваща и формираща всичко под влиянието на силната воля” (Е. Леви, “История на магията”, стр. 119).

По такъв начин триъгълникът, обърнат със ъгъл надолу, от всички кабалисти единодушно се определя като триъгълник на “духа”.

Сега да се върнем отново към шестоъгълната звезда като цяло. Кабалистичната хексаграма се нарича още звезда на Давид (Маген Давид или Давидов Щит). Може би за този знак, толкова разпространен сега, е говорил някога пророк Амос: “...вие носихте скинията Молохова и звездата на вашия бог Ремфан - образи, които направихте за себе си” /Ам. 5: 26,27/. При масоните и разновидностите им от всякакъв род - теософи, спирити, окултисти и др., този символ най-често се нарича Соломонов печат.

Тази звезда, “... както виждаме, представлява два взаимнопресичащи се равностранни триъгълника, единият от които (тъмният) е обърнат със ъгъл нагоре, а другият (светлият) - със ъгъл надолу.

Първият на върха си има буквата алфа, вторият - омега. Равностранният триъгълник, както е известно, изобразява Триипостасния Бог, но Той е Бог християнски и затова за масоно-еврейството е Бог на злото. Неговият триъгълник е тъмен, върхът му сочи нагоре, като знак на Неговото преобладаване до времето на масоно-еврейството, чийто триъгълник е светъл и обърнат със ъгъл надолу. Първият е Алфата, т. е. Този, Който е преди, вторият - Омегата, т. е. този, който идва после. Такава е разгадката на “четирите неща” на Талмуда:

Кое е по-ниско и кое е по-високо

Кое е преди и кое е после.

Взаимното пресичане на равните триъгълници изобразява графично борбата на двете равни, според учението на кабалата, сили - на Бога и дявола. Полу-чаващата се от взаимното пресичане нова фигура на шестоъгълна звезда трябва да обозначава замя-ната на Божието име (триъгълника) с ново име, на този, който е бил последен, а е станал всичко, защото тези две букви влизат в състава на цялост-ната фигура на звездата. Кой е този последният, ние вече знаем.

Сатана е името му.”

Така твърди много преди нас, предвиждайки революцията и смутното време, С. Нилус (“Близо сме до портите”, стр. 249). Чак сега хората започват да разбират, че думите му не са бълнуване на луд, а гласът на човек, който предупреждава света и чувства приближаването на всичко, което сега виждаме с очите си.

В съвременната окултна и теософска литература съществува и друго изображение на хексаграмата, където триъгълниците са разположени обратно, т. е. белият триъгълник се намира отгоре. Може да възникне недоумение, тъй като той се

трактува като тържество на светлината над мрака. В този случай не може да има съмнения, дори ако отхвърлим неприемливото уравняване на силите на Бога и сатаната. Тази звезда е заимствана (според споменатия от нас Е. Леви) от Елифас от ръкописа на Алфонс Констан ("Разпопеният свещеник").

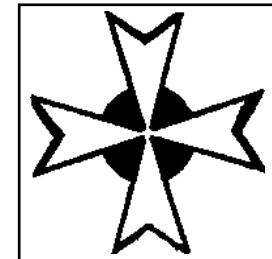

Както ясно се вижда, това е все същата звезда и кръг, който тук е заменен от гностичния змей Уроборос. Цялата символична рисунка показва борбата на двама старци. Единият старец, чийто светъл лик е увенчан от корона с кръст, има тъмни ръце. Ръцете на другия старец (сатаната) контрастират с ръцете на светлия старец. Фигурите на борещите се са разделени от малтийски кръст. Надписът на латински гласи: „Което е по-високо, е по-ниско.“

Макропрософус и микропрософус означават Бог и неговия противник. Старецът със светлия лик и тъмните ръце изобразява християнството - „добро на вид и зло на дело“.

Светлите ръце на сатанизма на рисунката държат свегла лента, обхващаща врата на светлия старец, на която е написано: „Епитрахил на Бога“.

Тъмният старец сякаш е потопен в течност - графично изображение на поднебесната вода, метафизичната материя, майката на нещата, за която говорехме при таблицата на сефиротите.

Малтийският кръст принадлежи на могъщия някога рицарски орден на хоспиталиерите (или йоанитите - членовете на католически духовно-рицарски орден на св. Йоан Йерусалимски, основан през XII век в Палестина). През XIII век при магистър Раймонд дьо Пюи орденът станал вселенски, както и самата църква. Разделен бил на осем (универсалното число на посоките на пространството) "езика", представляващи главните държави във феодална Европа.

Рицарите запазили името "Хоспиталиери на св. Йоан", както и червената мантия с избродиран с бяла коприна осмоъгълен кръст - символ на целомъдрието и осемте рицарски добродетели. Печатът на ордена изобразявал болен върху ложе със същия кръст над главата и светилник в нозете.

Символиката на следващите две рисунки почерпихме от теософските издания. Тук виждаме все същия Соломонов печат и символичния змей. Разликата между тях е само в знака, разположен в центъра на звездата, и включения в рисунката нов символ - свастиката или сууастиката (първата рисунка).

Знакът в центъра на звездата се нарича при кабалистите ключ на Соломон, разкриващ тайните на кабалата. Той е древноезически знак на египетския бог Пта, символ на създавания и произвеждащия огън - природата.

Що се отнася до символичния змей, то след публикуването на трудовете на Нилус, Винберг, Марков и др., и най-главното - на "Протоколите на Сионските Мъдреци", смисълът на символа е съвсем ясен. Символичният змей представлява предтечите на антихриста, които работят упорито, за да поробят и подчинят целия свят на сатаната. Съединяването на главата и опашката му символизира завършване на цикъла - пълното обхващане на човечеството в ледения му обръч. Символичният змей е образ на сатаната.

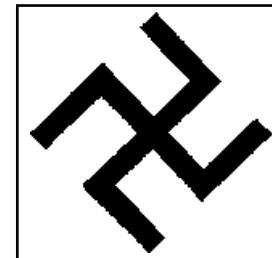

Нашето внимание привлича своеобразната разлика между двата символа. Работата е там, че

теософският знак първоначално е изглеждал както на втората рисунка, т. е. съдържал е в центъра си черен кръст. Същият знак е посочен в третото издание на "Великото в малкото" на Нилус. Но вече в четвъртото издание на тази книга, излязло, както е известно, през 1917 година, се появява и другото изображение. Нека да го анализираме вече не само от чисто символичната му страна (това ние направихме по-рано), а по отношение към тогавашната руска действителност и последвалите събития.

На първата рисунка главата и опашката на змия още не са затворили кръга. Кръгът на змия не е завършен. Но ето че настъпи 1917 година ... Според тях кръгът трябва да се затвори. Това затваряне трябва напълно и завинаги да унищожи кръста.

Ние виждаме, че изображението му в центъра е заменено със символа на бог Пта, един несъмнено езически знак, а знакът на кръста се намира при съединяването на главата и опашката на змия, но вече във вид на пречупен кръст - свастика.

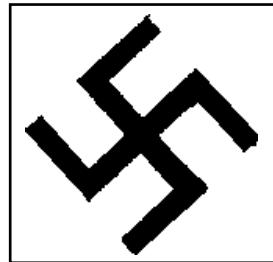

Принудени сме да отделим на знака на свастиката особено място в нашето изследване въпреки първоначалния ни план.

Това става, поради факта че в Далечния Изток много остро се възприемат съжденията за свастиката.

Още през 1934 година ние бяхме принудени да изложим възгледите си в един харбински вестник. Последвалите страстни нападки лично към нас и към едно високоавторитетно духовно лице от харбинската епархия ни принудиха отново и отново да анализираме всичко, което можахме да намерим за свастиката. За да бъдем правилно разбрани и за да не подпомогнем по никакъв начин слугите на антихриста, ние ще започнем излагането на възгледите си от положението в Германия като носителка на прословутата свастика.

През безбройните инсинуации и ненавист към враговете на Германия ясно виждаме как герман-ският народ, неотдавнашният враг на моята родина, ѝ става все по-близък и по-близък, докато нейните "съюзници" на Запад продължават да я продават. Ние съчувствувахме на Германия в борбата ѝ за независимост. Въпреки че твърдим това, все пак се решаваме да анализираме свастиката, станала символ на днешна Германия.

От малкото данни, които успях да получа с помощта на приятели от Запад, се вижда, че още много преди появяването на Хитлер на политическа сцена свастиката е била известна на немците

като антисемитски знак под името "Юденхас-кройц".

Очевидно, желаейки да подчертава своя антисемитизъм, Хитлер е приел обърнатата свастика (втората рис.) като свой партиен символ.

Самият знак на свастиката (първата рис.) се отнася към най-древни времена, когато е бил сим-вол на бога на огъня Агни. Неговите жреци се покланяли на слънцето при изгрев, приветствайки го с вдигане на дясната ръка.

Свастиката е била известна дълго преди Рождението на Христос. В Триполската ера са я познавали троянците и иудеите. Това несъмнено е древен знак. Както в древността, така и в съвременен смисъл на Изток тя съответства на понятието и значението на щастие, а тъй като щастието е относително понятие, тя означава ту здраве, ту богатство, ту дълголетие.

От Ирландия до Япония, от Лапландия до Тибет ние виждаме едно или друго изображение на свастиката. Самопроизволно ли се е зародила тя в толкова различни краишца на земното кълбо, ние (пък и никой друг) не можем да кажем.

Някои изследователи, които преди нас са се занимавали с този въпрос, твърдят, че свастиката е знак на индоевропейските народи и при семитите почти отсъства.

При будистите свастиката (първата рис.) се тълкува като знак на краещото слънце, символ на вечното движение и жизнеутвърждаване. В Китай тя е известна като "ван-цзи" - мистичния знак "сърцето на Буда", "добродетелта" или "десетте хиляди".

В мистичен смисъл свастиката има две значения: слънчева свастика (първата рис.) и лунна свастика (втората рис.); истинският цвят на

слънчевата свастика е оранжев, а на лунната - бял.

В Тибет, в сектите на черните бони, освен обратните триъгълници и други символи, използвани от тях за черна магия, се среща и лунната свастика - символ на агресията и силата.

При разкопките на Троя западните археолози неведнъж са се натъквали на изображения на този знак върху битови предмети - глинени съдове за вода и вино, а също така и при много елински погребения.

Ако знакът на свастиката наистина се среща в катакомбите, то той се е употребявал от първите християни като подобен в средната си част с кръста.

Но страшното, нещо повече, - злокобното стечие на обстоятелствата около другия вид свастика (втората рис.), изисква от нашия читател, православния християнин, особена задълбоченост и сериозност. Ето последователността на тези обстоятелства.

Революцията от 1917 година бе извършена несъмнено от масонските ложи, които тогава в Русия са многобройни, а и на банкнотата от 250 рубли от това време ние виждаме комбинация на масонски знаци: на лицевата страна е разположен масонски орел на фона на масонска свастика, от двете му страни има две стилизираны хексаграми. Две свастики са изобразени и на обратната страна на банкнотата.

Теософската секта, създадена с цел разрушаване на християнството, има същия знак в своя символ (вж. по-предните две рис.). С други думи, както по-рано посочвахме в някои харбински вестници, съединяването на главата и опашката на символичния змей е възможно само при победа над св. Кръст, при замяна на християнството с псевдорелигия. Елифас Леви твърди, че: "свастиката

е символ на онази религия, в която ще се срещнат и примирят вярванията, религиите и сектите на човечеството при Всемирно Братство на народите" ("Догмати и ритуали на висшата магия").

Към създаването на тази религия са насочени усилията на теософите.

Хроника: Мъченически убитата Императрица Александра Фьодоровна общала да изобразява свастика. Без да се задълбочаваме в детайли дали по този въпрос тя е била въведена в заблуждение от някого, ще посочим само следствия материала по делото за убийството на Царската Фамилия на Н. Соколов.

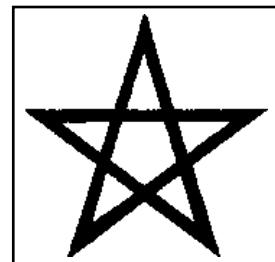
На стр. 103 четем: "В дневника на Соловьев (както помни читателят, Соловьев е мъж на дъщерята на Распутин, който играл престъпна роля в опитите да се спаси Царското Семейство), аз намерих същия този знак, който е използвала Императрицата. Соловьев отговори, че това е индийски знак, означаващ вечност. Той не даде никакви понататъшни обяснения... Соловьев се опита да се представи пред следствието като обикновен симбирски еснаф. Марков даде показания, че преди войната Соловьев известно време е живял в Берлин, а след това - в Индия, където се обучавал при няка-къв изпитател в теософската школа в Адияр".

Отново и отново теософи. Убийството на Царското Семейство още чака своите изследователи.

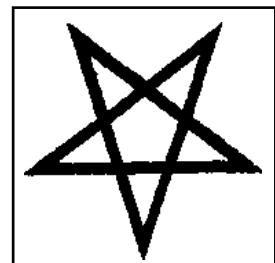
Теософката А. Безант казва: "Свастиката символизира вихрената енергия, създала вселената", "копаеща дупки в пространството", или казано по-малко поетично, но по-вярно - "образуваща вихри, които са атомите на строежа на света" ("Теософията и Мисията на теософското Общество", Владивосток, 1921).

Подобни данни, появили се още преди

Хитле-ровото движение, са важни за нас. Ние отново повтаряме, че борбата на Германия с католицизма, масонството и еврейството заслужава всемирна подкрепа, но също така твърдим, че съчувтайки на тази борба, православният християнин няма защо да приема този знак, който е чужд на нашата душа.

Петогълната звезда или пентаграмата при древните е била символ на тайната, на съвършенството, а при кабалистите се нарича "звезда на маговете, свята магическа пентаграма". При кабалистите тя става символ на могъществото, всемогъществото и самодържавието на Разума. В зависимост от това, накъде сочат лъчите на тази звезда, казва Нилус, този магически абсолют в Кабалата означавал добро или зло.

Според Кабалата, пентаграмата, обърната с лъчите нагоре, означава сатаната (тук удобно се

вписва главата на козела - любимия знак на сатанистите-демонопоклонници), а ако единият лъч сочи нагоре - символ на Спасителя.

Ние не можем да приемем на доверие тълкуването на Кабалата, дори и затова, че в книгата „Зогар“ знакът на пентаграмата се нарича също и знак на микрокосмоса (в книгите за магии знакът на микрокосмоса символизира вселената в миниатюра, т. е. в пентаграмата се вписвала фигурата на човек) в положение с единия лъч нагоре е символ на сатаната (т. е. уж обозначавайки Спасителя). Затова опитите на тези, които наблюдават накъде сочат лъчите на пентаграмата - нагоре или надолу, за да открият истинското лице на онзи спасител, за когото говори Кабалата са безплодни.

Също така напълно естествено е недоумението, което изпитват такива изследователи, когато в явно антихристиянски издания или флагове те виждат символа на "спасителя". И едното, и другото положение на звездата означава едно и също, но обръната с двата лъча нагоре, тя символизира дявола, а с единия лъч нагоре - неговия пратеник, т. е. лъжемесията, антихриста. И затова последното изображение ние виждаме толкова често като символ и знак на много враждебни на църквата общества. Нееднократно цитираният от нас Е. Леви твърди, че: "всички тайни на магията, символите на гностицизма, фигурите на окултизма, всички ключове на кабалата - всичко се съдържа в знака на пентаграмата. Този знак е най-великият, най-могъщественият от всички знаци." По-нататък той продължава: "Който не признава знамението на кръста, той трепери при вида на звездата на микрокосмоса."

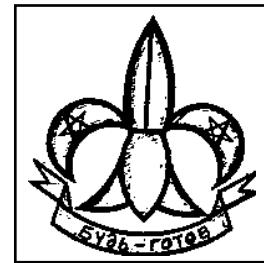
Неизменна принадлежност на всяка масонска ложа е буквата G, начертана върху някоя

стена или в центъра на пламтяща звезда. За пламтящата звезда Папиос казва: "Братята научаваха за съществуването на невидима светлина, която представлява източник на неизвестни сили и енергии - тази тайна светлина се изобразява като петоъгълна звезда. Тя била символ на человека, излъчващ тайнствена светлина, и по този начин установявала тази чудна емблема" ("Генезис и развитие на масонските символи", стр. 67). С тези думи на нас ни се дава ново указание за пентаграмата. Всеки слуга на анти-христа, носещ тази звезда, естествено е източник на бесовски сили и енергии, меко наричани от Папиос "тайнствени".

Буквата G в центъра на пламтящата звезда означавала не само геометрията като символ на строителното изкуство или GENITRIS в смисъл на преклонение пред силите на природата. Тя означавала още и френската дума GIBET и немската GALGE, т. е. бесило, което било оръдието на екзекуцията на тамплиерите (Т. Соколовска, "Капитулът на Феникс", стр. 34). Тамплиерите били обвинени в ерес и непризнаване на Иисус Христос като богочовек и Спасител на света, в отричане на чудото на Неговото раждане, в отричане на тайнствата. Те били обвинени в идолопоклонничество. През 1314 година гросмайсторът на ордена Яков Бургундис Моле бил екзекутиран, а заедно с него и

много тамплиери. Масоните, посочвайки приемствеността си от тамплиерите, отричат обвиненията, предявени към Моле и другите членове на ордена. За ролята на последователите на тези "мъченици" откровено говори покойният вече ръководител на една от харбинските групи на розенкройцерите Пиянкович: "...мястото на гибелта на тамплиерите е Франция, отмъстителите за тях е трябвало да се появят в друга страна и такива техни приемници са розенкройцерите (18-та степен на масонското посвещение) със своя девиз: "Разбий папската тиара и стъпчи кралските лилии". Те се появили в Германия, създали реформацията, френската революция, като изпълнили по този начин своя обет" ("Лекции по окултизъм", Харбин, 1929, стр. 76). Понастоящем Америка, тази страна на огромните мащаби, създаде от Моле нещо като кумир и подобие на култ около неговото име.

Знак, зает от шотландското масонство. За него Тол пише: "В шотландската ложа се откривали тайните на масонската организация и наука. Тук се подготвяли и рицари на борбата за идеите на човечеството (свобода, равенство, братство), и мрачни фанатици - мистици, и онези хора, наричани чернокнижници, които изучавали науката да заповядват на духовете..." ("Масонската дейност", стр. 65).

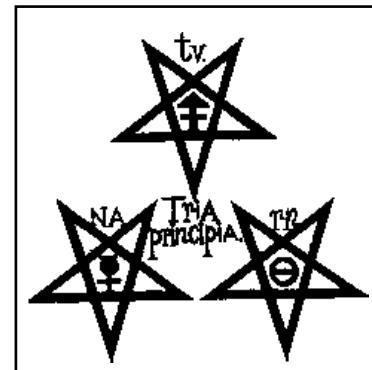
Югославия е страната, в която е най-забележима ожесточената борба с Православието на двете съюзни днес сили - католицизма и масонството. Там скаутското движение почти е захвърлило маската си и истинското му лице се открива в приетата от него символика. В много скаутски издания е изобразен рицар (вместо св. Георги на коня са сложили скаут), поразяваш дракон. Какво е това? Случайност? О, съвсем не.

Още през 1917 година един от ръководителите на скаутското движение, руският полковник О. И. Пантиюхов, писал до скаутите по целия свят: „Всеки от нас сега трябва да се радва (в началото на руската революция) и да приложи всички усилия ... смело да встъпи в бой със страшното чудовище - дракона, името на което е деспотизъм, насилие и зло. Както разказва преданието, св. Георги смело се борил със страшното чудовище, за да спаси от гибел беззащитна девойка..Не мислите ли, че свобода, равенство и братство - това са имената на спасената девойка“ (Вершинин, „Светът в лапите на сатаната“, стр. 158)

Освен яхналият кон скаут в левия ъгъл се изобразява скаутският знак - лилия (предходната рис.), украсена с две пентаграми. Скаутското движение е възникнало по инициатива на Баден-Поул, член на ложата на шотландския ритуал. Освен това така наричаната пълна скаутска значка съдържа в себе си масонския девиз “Бъди готов”, а лентичката, на която са изобразени тези сакраментални думи, е украсена с масонски възел.

Братя на трите звездички - това е едно от имената, дадени на членовете на братството на свободните зидари от непосветените. За това станали причина трите звездички или точки,

разположени под формата на триъгълник след началната буква на думата “брат” (Б . . .). Не можем да смятаме трите звездички за разновидност на триъгълник.

Този символ, който взехме от книгата на Мелгунов, представлява трите принципа на натурата. Той е съставен от три пентаграми, в които са включени символичните знаци на неоплатониците: живак, сяра и сол. Тези вещества според адептите на Кабалата били първичните елементи, от които произлязла вселената. Трите звездички свидетелстват за това, че онзи, към чието име са присъединени, е съвършен микрокосмос, който според учението на масонските мистици е заключен в съвършения човек.

„Братските увещания“, издадени в Москва в 1784 година и написани от брат Седаг, казват за тези първоначални елементи следното: „...Забележи, казва той на брата масон, че значите и думите не са самите неща, показвани от тях, пък и самите думи и знаци често нямат само един смисъл. Ето един подходящ пример. Древните мъдреци, пишещи за философския камък, говорят за солта,

сярата и меркурия (живака). Химиците, без да разбират техните загадъчни и иносказателни изречения, без да познават философската сол, сяра и меркурий, работят без мисъл и наслуки, и вместо купчини злато и всеобщо познание, си изработват... просешка торба... И така, не се задоволявай никога само с единия звук на алегоричните думи, но се старай и се стреми да усетиш истинския им смисъл по примера на древните.”

Самият брат Седаг пояснява тези алхимични вещества като пълнота на познанието и съвършенството, подчертавайки, че “...аз във всеки случай не познавам нищо по-летливо от меркурия, нищо по-възпламенимо от сярата и нищо по-проникващо от солта.”

Но призовът на брат Седаг да не се задоволяват никога само със звука на алегоричните думи на практика се осъществява от масоните като пълна бъркотия и замъгяване на мозъка на и без това объркания несъвършен брат масон от нисшите степени.

Току-що изучаваният от нас символ беше символ на всесъвършенството в мистичното масонство, докато в активното френско масонство той вече става символ на революционното съвършенство - Свободата, Равенството, Братството. Нещо повече, ние незабавно узнаваме, че тайнствените букви J, G и O, понякога заменящи символа на сярата, меркурия и солта, имат редица други съвсем различни значения. За йезуитите, които отдавна имат някои тъмни дела с франкмасонството, тези букви означавали: JESUITAE GUBERNANT ORDINEM, т. е. йезуитите управляват ордена; за Яков П: JAKOBUS GUBERNATOR ORDINIS, т. е. Яков е основател на ордена. Обаче според думите на Пржеславски тайниният и истински смисъл на

тези букви за посветените се съдържал в думите: JUDAEI GUBERNATUME ORBEM, т. е. иудеите ще владеят света (“Разобличаване на великите тайни на франкмасонството”, стр. 52).

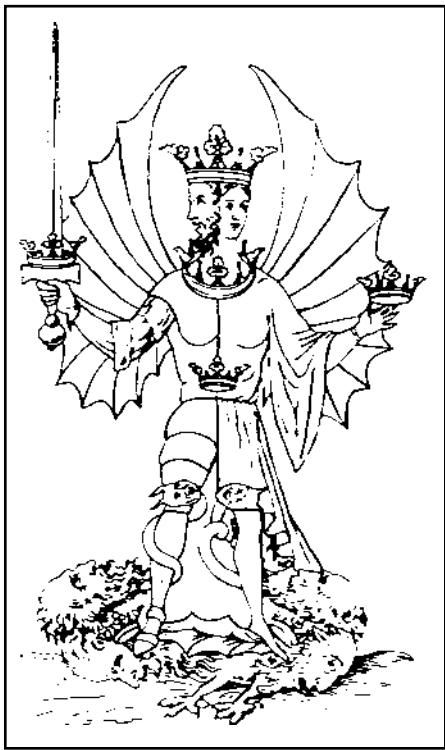
И всеки здравомислен човек трябва да се съгласи, че последното тълкуване е най-точно. Нещастните търсещи братя старателно дирят: едни - философския камък, други - човешкото съвършенство в свободата, равенството и братството, трети - злато, в прекия смисъл на думата, но за всички тях работата свършва само с просешка торбичка и робство...

На пръв поглед изглежда странно какво общо може да има орденът на йезуитите с масонството, този враг на християнството. Уви, римската мания за величие и стремеж към световно господство отдавна отклони папистите от Христа.

В направо класическата, съставена с чисто немска педантичност, книга на Хаселбахер “Франкмасонството и Рим” (Берлин, 1934 г., стр. 85) ние четем, че в гр. Аахен, на 28 юни 1928 г. официално бил склучен съюз между масони и йезуити. Договорът е подписан от: йезуита патер Грубер, масона бр. Е. Ленхоф, бр. К. Райхел, бр. О. Ланг (представител на американското масонство).

През 1934 година има сведения за същността на този възмутителен договор за новата продажба на Христос. Масонството се наема да създаде единна световна католическа църква, като подчини всичко и всички на папата.

На свой ред Рим се задължава да подкрепя не само монарсите и монархичните държави, но и демократичната пропаганда. Ето истинската причина за лекотата, с която бе извършена испанская революция, ето истинската причина за отльчването от църквата на много френски монархисти. Е, какво

Ребис - символ на алхимичното единство между мъжкото и женското начало, на съюза между златото и среброто. Бил е заимстван от средновековния рицарски орден на тамплиерите (храмовници), от книгата на Базилио Валентино, известен алхимик от XIV век.

Ако сте забелязали, в оригинала фигурата държи в дясната си ръка меч, а в лявата корона. Тамплиерите изменили алхимическия символ като сложили в дясната му ръка пергел, а в лявата ъгъл. В символа присъстват и астрологически знаци.

пък, католическият Рим си каза последната дума.

Бафомет. Тълкуването на думата Бафомет (той и Баал-Зебуб - Бегемот), прочетено отдясно наляво TEMOHRAS, е нотарион на следната формула: TEMPLI - OMNIUM - HOMINUM - RACIS - ABBAS, което в превод от латински означава "Настоятел на храма на света на всички хора".

С този термин тамплиерите, поклонници на сатаната, наричали индивидуализирания астрален TOURBILLON, който при умело управление може да поведе хората по пътя на умиротворяването и т. н.

Не забравяйте, че орденът на тамплиерите мечтаел за възвръщане на земята на Царството на Мира и Единението на всички народи и натам насочвал всичките си ресурси.

Виенският ориенталист И. Х. Пургщал, изучавал храмовете и капелите на тамплиерите в различни страни с множество различни изображения на Бафомет, стига до извода, че те са иден-

тични с идола, на когото заедно с тамплиерите се покланяли и последователите на гностичните офтиски учения.

Знаменитият масон Алберт Пайк нарича Бафомет първична материя на Великото творение, гностично тълкуван като "огнено тяло на св. дух", символизиран от козата хермафродит Менде. Понататък той пише: "... Статуята на Бафомет е първата и най-главна светиня, която според преданието е била връчена на тамплиерите от самия сатана."

Този Кабалистичен чертеж бил предаден на тамплиерите заедно със статуята на Бафомет и се смята от масоните за собственоръчен подпис на Баал-Зебуб. Обикновено тази система от знаци в капищата на демонопоклонниците се среща на пьедестала, където изваянието е разположено върху огромно кълбо, служещо за емблема на Земята.

Известният френски окултист Елифас Леви в книгата "Учение и ритуал на висшата магия" (СПб, 1910 г.) привежда стилизирано изображение на Бафомет - чудовище с глава на козела Менде. Върху черепа между силно раздалечените рога дими сяра. На челото гори пентаграма - Маген Шломо (звез-дата на Соломон). Чудовището има женско тяло и орлови крила. Козите му крака подпират земното кълбо. Коремът му е покрит с рибешки люспи. Между краката му се подава някакъв предмет с дръжка, приличащ на обвития от две

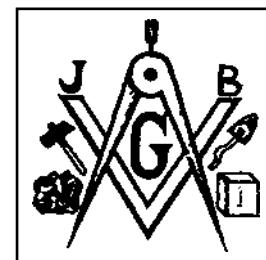
змии жезъл на Ескулап, иначе казано - кадуций на Хермес, който символизира мощта на знанията и полярната равнозначност на доброто и злото, т. е. все същата идея на дуализма. По ръцете му има надписи: COAGULA и SOLVE. Лявата ръка сочи младата луна, а дясната - старата луна. Те представляват един от пантаклите на мистичната кабала и се отнасят към законите, регулиращи така наречената астрална сила, и означават: "Първо събери (COAGULA), а после разпространи (SOLVE)". (Вж. Владимир Шмаков, "Свещена книга на Тот. Великите аркани на Таро. Абстрактни начала на синтетичната фило-софия на езотеризма. Опит за коментар", - М., 1916 г.).

Според естетическите възгledи на масоните и техните господари, това безобразно за нас чудовище е върховното съвършенство.

В описанието на ложата, където ставало посвещаването в 30-та степен на масонството (кадош), за орела се казва така: "...Не искрящ от злато и лазур свещен триъгълник, не пламтяща пентаграма с многозвукната буква G увенчаваха балдахина над креслото на Великия Командор, трижди могъщия властодържец. Над него цареше страховитият орел на непреклонната борба, стиснал в лапите си меч. А на гърдите на орела в триъгълник беше начертано свещеното име "Адонай". В

символите на Андреевското масонство орелът означава неустрашимостта на свободните зидари и царствеността на тяхното изкуство, а мечът - войнствеността им. Сега вече не е тайна, че революцията в Русия бе извършена от масонски център, представляван от пет души - Ефремов, Керенски, Некрасов и Терещченко. Замаяни от постигнатите резултати, те се осмелиха да натрапят на унизиената страна като герб своя масонски символ.

Пергелът и ъгълът са едни от най-разпространените масонски символи. Пергелът е символ на всемирността на масонското общество. Ъгълът - на закона и съвестта.

Такова е тълкуването на символите в йоановото масонство, но вече в андреевското пергелът означава вечност, а целият знак изобразява хексаграмата.

Отстъпление от темата: В наше време, когато думите масон и сатанист в просторечието станаха почти синоними, мнозина се смущават, когато научават, че прекрасният човек - някой Н. Н. или Н. К., а не очакваният изверг с кайнов печат на лицето, е масон. С негова помощ става пречупване на възгledите за масонството - започват да го смятат за превъзходно общество, а неговите и на други подобни общества врагове - за лъжци и измамници. Трябва твърдо да се помни, че масонът

от т. нар. външно масонство в повечето случаи е параван и сляпо оръдие, употребявано от невидимите му господари само в нужния момент (вж. "Протоколи на Сионските Мъдреци №11", раздел "Тайното масонство").

В Англия например съществува традицията наследникът на престола от детски години да става член на масонска ложа.

Списанието "Нюйоркски масонски преглед" в декемврийския брой за 1929 г. пише за Уелския принц: "... ние се радваме да добавим към всичко казано, че принцът е масон. Посветен е в ложа № 2614. Към 24-тата си годишнина вече е бил Достопочтен Майстор на тази ложа, а през 1924 г. става Велик Провинциален Майстор. Той живее под постоянно влияние на масонството, което ще съдейства за увеличаване влиянието на зидарите в империята, която, при нормално стечание на обстоятелствата, той ще управлява" (стр. 3).

Нека да разгледаме посочения от нас символ. Освен пергела и ъгъла отстрани са разположени чук и шпакла, в средата е разположена буквата G (предходната рис.).

Шпаклата (лопатката) е ту оръдие за очистване на човека от порока, ту символизира снизходителност, ту - оръдие за борба с високомерието и гнева.

Необработеният камък при масоните симво-лизира профана, т. е. човек, неподложен на масонска обработка, или някой, който въобще не е масон.

Правилно ошлифаният куб е същият човек след масонска обработка.

Чукът, лежащ около камъка, е един от знаците на достойнство на Майстора на ложата и едновременно - негов символ. Ударите на чук изпълват

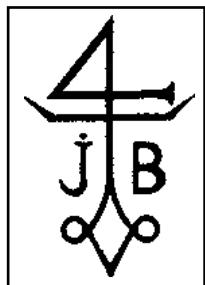
масоните с почит и уважение. С удар на чук се откриват и закриват събранията на ложите. Чукът е символ на могъществото на майстора, символ на силата на масонството, която превръща профана в съвършен човек, и накрая - символ на чука, даден на Адонирам от Тувалкин (масонска легенда).

Непременни атрибути в помещението на ложата са двата стълба на светлина и мрак, на които са написани инициалите на ученика и майстора, т. е. Йоахим и Боаз (в превод от древноеврейски - "утвърден от Бога" и "утвърден със сила").

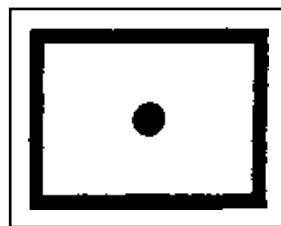
Първото тълкуване се дава в нисшите масонски степени, но във висшите: "... С изумление научавал той (посвещаваният отново), че всички предишни обреди, преминатите степени на посвещаване скривали в своите символи и обреди историята на средновековните тамплиери. Много пъти вижданите букви I, B и M, освен открития преди смисъл, означавали изгорения гросмайстор на тамплиерите Яков Б. Моле, а тримата разбунтували се зидари, които убили Адонирам, се оказали не нещо друго, а завистта, користта и злобата, станали причана за гибелта на ордена на тамплиерите" (Т. Соколовска, "Капитулът на Феникс", стр. 24-33). Феникс е символ на неунищожимостта на масонството (ордена на свободните зидари). Като Феникс орденът загива, за да се възроди в нов вид. Прекият, истинският смисъл е все същото възраждане на учението на тамплиерите, за които говорихме по-горе, в лицето на изгорения на клада Яков Моле.

Следващият символ представлява знак на средновековните масонски ложи, числото 4 е символ на ложата. Отстрани на знака са разположени буквите I и B, т. е. Йоахим и Боаз. Според Юнг, чис-

лото 4 е архетип и има голямо значение в развитието на човешкия разум, тъй като 4 е архетип на цялостта, тоталността. То съдържа в себе си: 1 - Бога, 2 - опозиция на Вселената, 3 - универсален символ на духа, а в качествата си на 4 е символ на материията, времето и пространството: четири годишни времена, четири посоки на света и т. н.

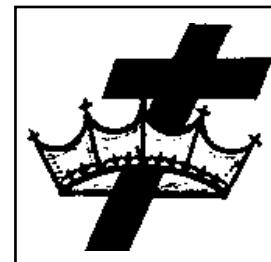
На следващата рисунка графично е изобразена думата “ложа”. “Ложата е символ на вселената и заедно с това на съвършения човешки живот. Встъпвайки в нея, профанът трябва да умре за света и отново да възкръсне в масонството” (Маккей “Масонските ритуали”, стр. 22).

Същият този Маккей по-нататък казва: “Всяка ложа е символ на иудейския храм. Те са толкова тясно свързани помежду си, че всеки опит да се отдели масонската ложа от иудейския храм би имал

фатални последици за съществуването на масонството изобщо” (пак там, стр. 166). В тълкуването на Ленуар относно легендата за Хiram “... ложата е символ на земята, а нейният член е син на Озирис и Изида”.

На следващата рисунка е изображен символът на съвременните тамплиери и новата секта на слейентолозите, появили се в Америка в края на миналия век.

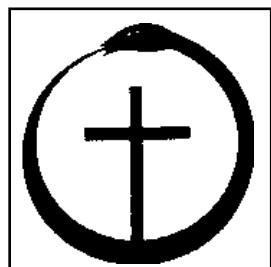

Когато гледаме този символ, неволно си припомняме думите на подвижниците на православието, че явявайки се на човека, дяволът може да приема вид дори на ангела на светлината, но не може да начертава правилен кръст. Така е и тук - кръстът е наклонен.

Короната - символ на висшето просветление и мъдрост - обхваща основата на този странен кръст, сякаш съкрушавайки го, стараейки се да го повали. Доколко е християнска тази секта - съдете сами. Основателката й, Мери Бекер Еди, получила от последователите си името Майка на научното християнство, казва: “Христос - това е някакъв световен разум, висша телесна концепция на божествената идея, отхърляща и изтребваща заблужденията и носеща светлината на безсмъртието на човека” (“Знание и здраве”, стр. 589). Става ясно, че това е замаскиран сатанизъм, приме-

сен с гностицизма на древните.

Следващата рисунка е символ на немската масонска система и не се нуждае от коментарии - все същото катанисто самоуслаждане с мечти за победа над кръста чрез заключването му в цикъла на символичния змей.

Много спорове и разногласия в съвременното общество предизвиква и значката на т. нар. Християнски Съюз на Младите Хора. Нашето мнение е категорично - значката не е християнска. Въпросът е в това, дали случайно или преднамерено е избран следният знак, а не кръст, както би следвало за съюз, наричащ себе си християнски. Те имат отговор на това: "... Триъгълникът символизира работата на Съюза, т. е. всестранното и равномерно развитие на физическия, интелектуалния и духовния човек" (Ю. Хекер, "Христ. Съюз на Мл. Хора", стр. 216).

Като съпоставим този отговор на един от вождовете на съюза за знака като символизиращ формирането на духа, ума и тялото на членовете на съюза, нека да си спомним всичко, казано по-горе, и го допълним с думите на един кабалист, който говори за този символ като за "символизиращ всяка проява във физическия свят" (на християните), ние можем да се съгласим, че от момента на възникването си Y.C.M.X. е бил авангард на масонството.

На пръв поглед следващата рисунка също е символ на X.C.M.X.

При внимателно разглеждане вместо Y.M.C.A се вижда Y.M.H.A, което несъмнено означава YOUNG MEN HEBREW ASSOCIATION, т. е. Еврейски Съюз на Младите Хора. Инициалите се виждат в долния ъгъл на триъгълника.

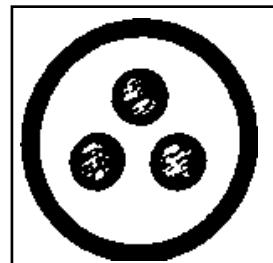
Този символ не е измислица на антимасоните. Източникът, от който получих този знак, е толкова близък до еврейските кръгове, колкото е далеч от всякаква антисемитска организация, в което аз съм безусловно убеден.

Обстоятелствата, при които този знак попадна в ръцете ми, напълно изключват възможността за фалшификат. И накрая - този знак, получен от мен в края на 20-те години на нашия век, не е публикуван никога и от никой

антимасон.

Аз смятам, че при възникването на местната еврейска организация на младежта е бил повдигнат въпросът за значка. През 20-те години в Манчжурия еврейството можело да си позволи "волността" да вземе този знак. Но когато триъгълникът е трябвало да се утвърди от висшите ръководители на еврейството, те правилно преценили неудобството на подобно еднообразие на знаците и ...той не влязъл в употреба.

За съжаление моите по-нататъшни търсения в тази посока ме доведоха скоро до задънена улица.

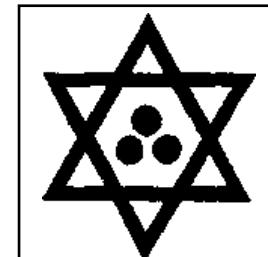
Орифлама - този символ ние виждаме и в творчеството и трудовете на акад. Н. К. Рьорих. Той е символ на знамето на мира, по думите на самия Рьорих - трите точки са символ на св. Троица (в. "Заря", 1934 г., № 240, стр.5-9).

Последното твърдение е съмнително, дори и поради това че в Ню-Йоркския музей на Рьорих има неговите инициали Р.М. в средата между трите точки. Този знак ние виждаме на кощунствената картина на Рьорих „Богородица“, ту на гърдите, ту на омофора - символ на покровителството.

Кощунството на Рьорих се заключава в това, че той поставя този чисто будистки знак (символизиращ кръга на битието с безкрайните превъплъщения - за това говорят трите кръга в общата

окръжност, т. е. бил, е и ще бъде) върху персонажите на християнски икони.

Същия знак виждаме в книгата на Папюс
"Генезис и развитие на масонските символи".

През 1934 г. харбинската преса разобличи Рьорих. Бог ни даде възможност да вземем участие в това дело. За съжаление общото внимание бе привлечено от политическата страна на работата на "великия старец". Докато главната опасност е в неговата псевдорелигиозна работа. Тази празнина отчасти е запълнена от брошурата на В. О. Иванов "Православният свят и масонството".

По своя дух със символиката на Н. К. Рьорих е тясно свързан символът на организацията Х.С.М.Л. - "Оgnени братя". Огнените братя са скаути, работещи под знамето на Х.С.М.Л. Първоначално (вж. по-горе) тухен знак е обратният триъгълник, но когато протестът на емигрантската маса започна да заплашва с провал цялото дело на Х.С.М.Л., когато младежта се обърна към националните идеали и символи, провъзгласени сред емиграцията от патриотични групи млади хора (например "Руското разузнаване на Великата княгиня Ксения Александровна"), тогава Х.С.М.Л. се отрече от триъгълника и даде на децата ... масонски кръст.

Кръстът на Рьорих, който е в центъра на нашето внимание, е знак на приближаващата се, според учението на теософите, епоха или ера на Агни, ерата на космическия огън. Ненапразно Великият Ориент на Франция вече има ложа "Агни", основана на 14 май 1920 г. в Париж ("Мистерии на франкмасонството", стр. 53), чийто символ е свастика, а краищата на Рьориховия кръст така напомнят огнени езици.

В центъра на кръга са буквите К.Б. - Костровые братя - Огнените братя. Имаме основания да подозирате тук и нещо друго, но това не е наша тема.

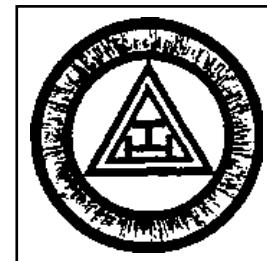
Под кръста се вижда долният край на лилията на масонското скаутско движение. Тя и лентичката с общомасонския девиз "Бъди готов" както и преди подсказва на внимателния наблюдател масонската същност на организацията.

Мистичното "Tau" - една от буквите на

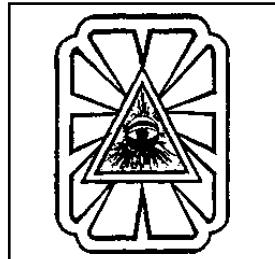
гръцката азбука - се смята от някои изследователи за предтеча на християнския Кръст. Понякога тя е наричана египетски кръст. Смята се, че такъв бил по форма жезълът на Моисей в Синайската пустиня, на който той закачил медния змей.

Теософското общество в Русия преди революцията имаше същия кръст, обвит от змия във вид на буквата S.

Тройното "Tau", оградено от окръжност, според Юнг е изключително важен символ, представляващ в колективното безсъзнателно онази черта, извън която завършва светостта и в пределите на която се намира универсалният духовен център. Първоначално това била буквата Т, наложена върху Н от "TEMPLUM HIEROSOLYMAE" - Йерусалимския Храм. По-нататък Юнг пише: "В антична Гърция литерата "tau" (T) е била символ на живота, противостоещи на литерата "тета" (Θ), инициал и символ на Танатос - смъртта. В Библията "tau" е символ на спасението на праведниците. Така в книгата на пророк Иезекил, където се говори за божественото наказание на Йерусалим, се казва: "И славата на Бога Израилев слезе от Херувима, на който беше, върху прага на дома. И повика Бог человека, облечен с ленена дреха и с дивит на пояс. И каза му Господ: мини

през сред града, през сред Иерусалим, и тури знак по челата на людете, които скърбят, които въздишат за всички гнусотии, що се вършат сред него” /Иез. 9:3-48/.

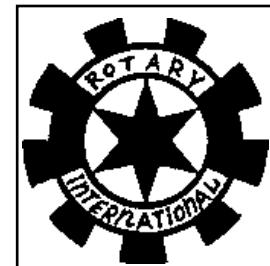
Каодаизъм е една от младите лъжерелигии, която възникна през 20-те години на нашето столетие. Пророкът, който възвести новото учение, бе дребният чиновник на френската колониална администрация Нго Мин Чиен. Името “Каодаизъм” (CAODOA) означава “най-високият дворец”, обитателят на който е върховен владика, на когото се покланят последователите на това учение.

Своята вяра те наричат “велик път на третото спасение”. При това се подразбира, че на чове-чеството вече са били дарени “две” спасения: единото - от Моисей и Христос за Запада, второто - от Буда и Лао-Цзы за Изтока. Третото спасение ще дойде при хората не чрез пророци, а с помощта на медиуми при спиритични сеанси, което по тяхно мнение най-добре съответства на съвременното ниво на съзнанието. Каодистите смятат, че разнообразието на вероученията пречи на хармонията им и провъзгласяват като своя цел синтеза на всички световни религии (подобно на теософите). Знамето на каодистите е жълто-синьо-червено и символизира стремежа към такъв синтез, защото жълтото е цветът на будизма и

индуизма, синьото - на даоизма, а с червения цвят е прието да се свързват исламът (макар че цветът на ислама е зеленото), конфуцианството и християнството.

Символът на каодаизма (предходната рис.) е затвореното в триъгълник око в ореол от сълнчеви лъчи. Какви са тези лъчи - съдете сами. По-скоро това са клещи, които от всички страни стягат триъгълника, символизиращ Бога.

Терминологията и йерархията на каодаизма до голяма степен са заимствани от католиците: главата на община се нарича “папа”, там има и “кардинали”, “епископи” и “свещеници”.

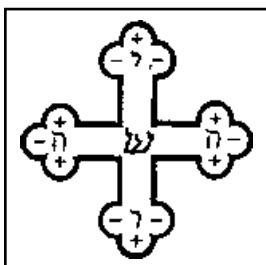
Ротари или Колелото на щастиято е символ на новото международно общество, основано в Америка от адвоката Пол Харис. В основата на този символ е зъбно колело с шест края, много напомнящи шестоъгълната звезда. Основната задача на обществото е обединяването на представителите на всички нации за по-тясно делово сътрудничество и обща делова взаимопомощ.*

Следващата рисунка се среща доста често, особено върху изданията на дружеството на еспе-рантистите, създатели на изкуствения световен език, прототип и оръдие на неуспялата лiga на нациите. Например, ако се среща с лявата ръка, то се характеризира като масонско

и е прието от световната скаутска организация.

Ръкостискането с лявата ръка ни отвежда отново към кабалата. Според тълкуването на кабалистите дясната ръка означава необходимост и зло, а лявата - свобода и добро (Папюс, "Тарот и Бохемии", стр.23).

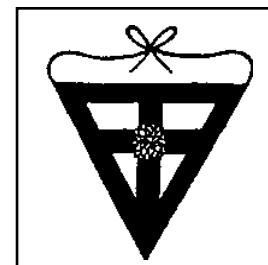

Тетраграмата представлява кабалистичен кръст. В масонските ложи този символ полагал на челото на ученика майсторът на ложата, който по-свещавал неофита в следващата степен на масонската пирамида. Това било символично благославяне по трънливия път на посвещавания в новата тайна на масоните.

Арканът на посвещаването сумарно дава кабалистичния елемент на тетраграмата (от четири букви). По краищата на кръста са изобразени еврейски букви, които заедно дават

името на Йехова на древноеврейски. В центъра на кабалистичния кръст е еврейската буква "шин", което според кабалата съответства на числото 300 и се превежда като Дух на Господа.

В отделна група ще отделим символиката на розенкройцерите. По самото им име се вижда, че розата и кръстът са техните основни символи. Значи това е християнско общество? Не! Може би никога досега хулите срещу християнството и Животворящия кръст не са звучали така откровено, както в устата на розенкройцерите. Да изследваме следващата рисунка:

Триъгълника, обърнат с върха надолу, срещахме много често, за да се спирате отново на него. Но кръстът!? Значението му като символ на розенкройцерите, подобно на много други тайни общества, е многообразно.

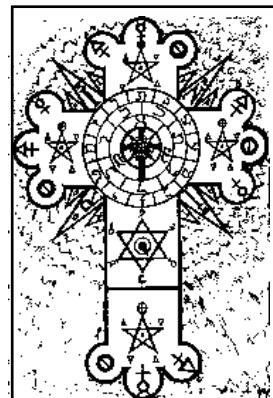
За тях не съществува само едно - истинното значение на символ на спасителното за човечеството изкупление от оковите на ада, греха и смъртта.

Представителите на розенкройцерството казват: "... Изслушайте, братко мой, нашето обяснение за символизма на тази степен на Р.К. (розен-кройцерите), а след това вие можете да го тълкувате и допълвате, както искате..."

Кръстът от древни времена се е смятал за свещен символ. Той може да се види на най-

древни паметници във всички страни: в Египет, в Асирия, в Индия, в Ирландия... Според четирите си края, насочени по четирите страни на света, кръстът бил символ на природата" (А. Пайк, "Морал и догма", стр. 290).

Пиянкович казва: "Целият кръст, състоящ се от четири елемента или стихии (на всеки отделен край на кръста присъства определен химичен елемент), е символ на съвършената природа."

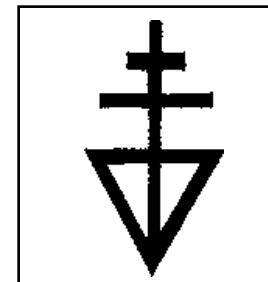

Авторитетният масонски писател Рагон казва за същия символ като цяло: "Розата е емблема на женското начало, а кръстът - на мъжкото. Съединяването им е символ на вечната вселенска възпроизводителност." Самият символ представлява розенкройцерска престиilkа. Тя е бяла, с червен кант, роза и оранжев кръст. Към това ще отбележим, че носенето на кръст по-нико от пояса, според Преданието на св. Христова църква, е категорично забранено на християните.

Това е било отбелязано още от Йоан IV Грозни в неговия диспут с папския легат Антоний Посевин, когато Йоан Грозни

изобличил римските папи, че носят св. Кръст върху обувката си.

Следващата рисунка се състои от все същия триъгълник - символ на нисия свят на сефиротите и подобието на кръст. Този знак, който на пръв поглед изглежда като кръст, едновременно с това е и символ на акацията, аналогична на глога и на еврейската буква "бау", означаваща връзка.

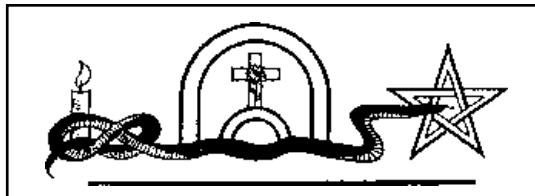

Акацията, известно от легендата за Хирам*, е символ на връзката, съединяваща Видимото и Невидимото - залог за по-нататъшни въплъщения (Папюс, "Какво трябва да знае майсторът").

* Хирам-Авий, за когото се говори в 3 Царства 7:13-40 и 2 Парал. 2:13-14 и 4:11-16, е главният майстор на Соломоновия храм. За него четем, че е син на една вдовица от Нефталимовото коляно и притежавал изключителни умения "да работи изделия" от всянакъв материал и "всичко, що му бъде поръчано".

Легендата разказва, че само той знаел думите, с които били назовани различните длъжности при строежа на Соломоновия храм. Пазачите на храмовите врати искали със сила да научат от него думата за Майстор, за да получат възнаграждение му. Те го убили и заровили тялото му на върха на една могила. За да изглежда разкопаната пръст логична, те засадили в нея акация. По тази акация царят открил Хирам и заповядал да го погребат с почести. (Бел. ред.)

Съчетаването на акацията и триъгълника ни дава символ, съединяващ в себе си кабалистичното учение и теософското превъплъщаване. Но колко са далече розенкройцерските символи дори от подобието на християнска символика! Пък и съдейки по неговото учение, не може да има съмне-ние, че розенкройцерството съвсем не е християнско общество. Но тъй като в този труд ние не засягаме ученията, а само символите, най-ясно стремежите на розенкройцерите могат да се видят в безобидната на пръв поглед винетка в едно розенкройцерско издание - "Розенкройцерски кръст", май 1932 г.

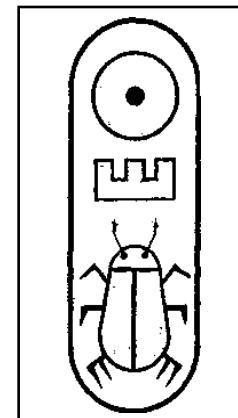

Почти всички съставни части на винетката са ни известни. Остава да посочим само лявата й част, т. е. свещта, и странното положение на опаш-ката на змията. Опашката и образува т. нар. масон-ски възел, свещта символизира малката светлина - първите крачки на неофита в областта на окултните знания.

Сега този сложен символ ние можем да прочетем по следния начин: "От малката светлина на масонското просвещение (свещта и възела) през розенкройцерството (розата и кръста - арките са графично изображение на теософските планове на битието) към звездата на всемогъществото и всезнанието води человека мъдростта на неговия Учител и собствения му

разум." Ние можем да се съгласим с началото на тълкуването, като отбележим само че крайният път на бедния розенкройцер не е всесъвършенството, а поробването от антихриста, към което го тласка истинският враг на нашето спасение - дяволът.

Ние въобще не се докосваме до много други символи на розенкройцерството. Те или са съставени от части на разгледани вече от нас антихристиянски символи, или от чисто езически елементи (например картуша на Аменхотеп IV).

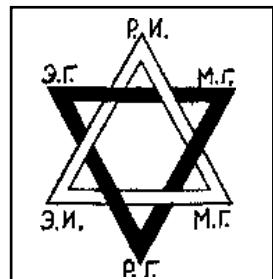

Ще кажем няколко допълнителни думи (според тълкуването на „Талмуда“) **за значенията на хексаграмите и пентаграмите** (следващите две рисунки).

Иудеите са взели на въоръжение венедската представа за човека или народа като триединство на разум, енергия и материя.

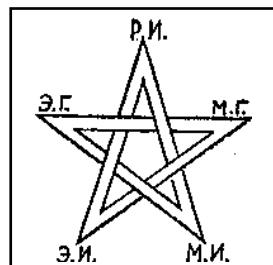
В двата взаимно преплитащи се, неразделими триъгълника е заложена идеята за световното господство на евреите над всички гои - своеобразен символ на "съюза" на ездача (иудеите) и коня (експлоатираните гои).

Символиката на световното господство, съдържаща се в хексаграмата, се свежда

до следното: иудеите са малобройни на земята, но разумът им е висок, а материията и енергията като количество са малко. Гоите имат голяма маса материя и енергия, но разумът им е нисък, т. к. гоите са двукрак добитък. Извод: необходимо е така да се съединят двата триъгълника, че еврейският разум да управлява не само собствената си енергия и материя, но и целия гойски триъгълник, т. е. да се превърнат гоите в покорен двукрак добитък.

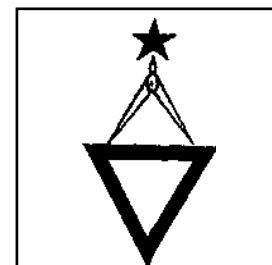
Според естетичните възгledи на иудеите те представляват светлото триединство, а гоите - тъмното. Всички гои по целия свят трябва да бъдат оседлани от иудейското триединство. Гойският разум през цялото време се принизява, като че ли се заравя в земята и постепенно се погребва в нея. Но дори в принизено състояние, в общата маса на гоите, макар и слабичък, той си остава разум.

Маген Шломо (звездата на Соломон) - в нея отсъства разумът на гоите. Всеки символ в кабалата има 77 значения, от които 76 са лъжливи и само едно е истинското. Макар че и лъжливите значения по един или друг начин в крайна сметка работят за международния Сион.

Съставните части на следващия масонски символ по своя вид са ни ясни от предишните масонски знаци.

Този знак ние можем да разтълкуваме така: еврейско-масонската пирамида начало с антихриста ще управлява целия гойски свят (пентаграмата венчае върха на пергела, най-главният масонски символ по целия свят).

По принцип този символ носи в себе си идеята за стремежа на масонския синдикат към световно господство.

Като изхождаме от разсъжденията по-горе, в заключение можем да кажем:

Православната Църква, в лицето на верните си чада, е обкръжена от многобройна и многолика враждебна сила. Воинството на верните е обединено от символа на общото спасение - Кръста Господен, който е знамение за верните на спасителните доктрини на Православието. Враговете под различни маски, понякога предрешени като воини Христови, се стремят да проникнат в лагера

на верните. Целта им е да разколебаят покорността към Божията воля, да посеят в сърцата съмнение, да увлекат и прельстят. Изобилието от техни символи е разбираемо, ако си припомним, че масонските ритори учели: "Символите предоставят на мисълта свобода, простор, а догматът я сковава и подчинява, затова масонството е враждебно на докатизма."

Американският масон Алберт Пайк казва за символите следното: "Символите и обредите на масонството имат не едно значение. Те повече скриват, отколкото разкриват истината, в най-добрния случай само намекват за нея".

Доколкото беше по нашите сили и възможности, ние се постарахме да разбулим пред читателя същността на антихристиянските символи и знаци, които тъмните сили на тайните общества почти не крият, очевидно уверени в победата си.

Ние пък сме уверени, че предстоят още много битки, в които тъмната сила ще приложи към Православието - своя единствен враг, не идеите на материализма, чието време отминава, а идеите на спиритуализма като своеобразно усъвършенствано оръжие.

Надяваме се, че при борбата с новите средства скромният ни труд ще бъде от полза за нашите съмишленици, като им помага да разкрият врага.

Ние също сме уверени, че нашият читател може и да се окаже чужд на тези истини на спасителното учение на Православната Църква, в което ние виждаме единственото спасение за съвременното човечество !!!

ДА ВЪЗКРЪСНЕ БОГ
И ДА СЕ РАЗПРЪСНАТ
ВРАГОВЕТЕ МУ!

ВМЕСТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Любезни читателю, в заключение ние отново бихме искали да ти припомним, че Сам Господ Иисус Христос, а и Светите Отци ни учат да извадим първо гредата от собственото си око и тогава да мислим как да помогнем на брата си. Със своите думи и дела те ни доказват, че да посочваш истината не значи да се впускаш "*в празни разисквания и словопрения, от които произлизат завист, разпри, хули, лукави подозрения*" /1Тим. 6:4/, а напротив, да отбягваме "*препирни и разпри върху закона, защото са безполезни и празни*" /Тит. 3:9/.

Тази книжка се публикува с цел да се научим да различаваме християнските от нехристиянските символи и в никакъв случай няма за цел да внушава масономания. Днес книжният пазар е пълен с всякаква информация, често със съмнителен произход и не рядко с една единствена цел - сензацията. Всички организации, тайни или явни, имат своите цели, едни от Бога, други - не. Нека и ние не забравяме нашата, която е живот и спасение в Господа Иисуса Христа, защото Той ни спаси по Своята милост "*чрез банията на възраждането и обновата от Духа Светаго*" /ср. 1Тит 3:5/. Нека стремежите ни към все по-съзнателен живот да не се превръщат в търсене на тайни врагове, защото оръжиета на нашето воюване не бива да бъдат плътски, както и

апостолът съветва Коринтяните /2Кор. 10:4/, и само с Божията помощ те "са силни да разрушават твърдини" и да унищожават замисли. Нека се погрижим да придобием християнските добродетели и спасителната Божия благодат, защото те са единствената несломима закрила срещу всяко зло и единствено чрез тях можем "да станем по надежда наследници на вечния живот" /Тит. 3:7/.

А що се касае до заблудените ни братя и сестри, които съзнателно или не се поддават на разрушителни внушения, нека никой не приписва истинската причина за злото на тварната и слаба човешка природа, а да се вслуша в думите на апостола и "с кротост да наставлява противниците, та дано Бог им даде покаяние, да познаят истината и да се освободят от примката на дявола, който ги е живи уловил, за да изпълняват волята му" /2Тим. 2:25-26/.

И. X.

Ю.Н.Лукин
В света на Символите
Руска, първо издание

Превод Пламен Сербезов
Редакция Илия Христов
Коректор Митка Върбанова
ISBN 954-9667-04-9

Издава ЕГ "Кирил Маринов"
1998